

ПРОЛОГ

Тіла знайшли у вівторок. Через два дні після того, як уся родина не з'явилася на рейс, яким мала повернутися додому. За тиждень їхні текстові та соціальні мережі перестали оновлюватися. В останньому пості було селфі і повідомлення, що вони прибули до Мексики: тато й мама з по-качачому складеними в трубочку губами, зняковіла від сорому дівчинка-підліток і малюк у пластмасових сонячних окулярах із веселою беззубою усмішкою.

Орендований будиночок розташовувався не поряд із морем. Він стояв осторонь від гамірної дороги до пляжу, у самому кінці неасфальтованого провулка, що врізався у ділянку придорожніх джунглів Тулума¹. Сморід ударив місцевому поліцейському в ніс, як тільки власник квартири відчинив вхідні двері. На цементній веранді сиділа дівчина, яку найняли, щоб прибирати після від'їзду гостей, і гарячково перебирала в руках нитку розарію, а по її щоках струмками текли сльози.

Повітря бриніло від задухи та спеки.

І від дзижчання мух.

¹ Тулум (маянськ. *Tulu'um*, ісп. *Tulum*) — морський курорт на Карибському узбережжі Мексики, адміністративний центр. За два кілометри від міста знаходилося стародавнє місто мая, єдиний відомий теперішній науці маянський порт. Сьогодні там відкрито археологічний парк. (Тут і далі прим. перекл.)

Та попри сильний сморід, що відчувався навколо, крові не було. Ніяких видимих слідів насильства. Отут поліцейський і второпав, що краще негайно забиратися звідси.

Через годину до будинку вже явилися спеціалісти у білих захисних комбінезонах із датчиками в руках. Матір вони знайшли у світлиці, вона непорушно лежала на дивані з розгорнутою книжкою на грудях. У спальні на застеленому ліжку побачили дівчину, її рука все ще стискала мобільний. Хлопчик зручно вмотився з улюбленим ведмедиком і, здавалося, солодко спав.

Команда перевірила опалення та бойлер для води.

Потім вийшли через засклені двері до саду, щоб оглянути зовнішні труби газопроводу. Отам вони й побачили сліди крові. І батька; принаймні те, що від нього залишилося.

РОЗДІЛ 1

МЕТ ПАЙН

— Що, важка нічка видалася? Видок у тебе такий, ніби ти разом із нами ночував.

Мет утупився у шахову дошку перед собою і не звертав уваги на слова літнього темношкірого чоловіка, який сидів напроти за обшарпанним столом у Вашингтон-Сквер-парку¹.

— Тобі не холодно? Де твоя куртка?

— Цить, Реджі, — роздратовано махнув рукою Мет, — я намагаюся зосередитись.

Він напружено обдумував свій наступний хід. Парком гуляв свіжий вранішній вітерець, і Мет потер руками, щоб зігрітись. Холодно як для квітня.

За два роки Мет іще ні разу не виграв у цього бездомного Боббі Фішера з Вест-Віллідж. Мет часто запитував себе, як сталося, що такий розумний, високоосвічений чоловік опинився посеред вулиці, без даху над головою; але запитати так і не наслідився. Він пересунув свого слона і забрав пішака з g7.

Реджі похитав головою, ніби розчарований його діями. Не підводячи очей від дошки, запитав:

¹ Вашингтон-Сквер-парк (англ. *Washington Square Park*) — парк у районі Грінвіч-Віллідж на Манхеттені. Від нього бере початок знаменита П'ята авеню.

— Напевно, оце тільки зараз із вечірки?

— Угу, з Годдарду¹. — Мет кивнув у напрямку Годдард-Холлу, чия коричнева цегляна башта визирала над верхівками дерев.

— З Годдарду? Бігав знайомитися зі свіжими дівчатками? — хрипло реготнув Реджі. Він знав про університет більше за деяких аспірантів. Можливо, річ у тому, що він сам там колись навчався.

Дивно, адже зазвичай люди охоче довіряються Метові, розповідаючи йому про своє життя, свої таємниці, проблеми. Напевно, це пояснюється його привітним, відкритим виразом обличчя. А може, через те, що йому більше подобалося слухати, спостерігати, аніж говорити. А Реджі точно вмів розповідати! Та попри його невпинне базікання, він ні разу не обмовився про своє життя до парку. Мет усе намагався відшукати якісь натяки на його минуле. Реджі носив зелену кепку кольору хакі; можливо, він колись служив. Його руки й нігті завжди мали бездоганний вигляд; можливо, його минуле було пов'язане з медициною. Його вулична говірка часом лунала невимушено, а часом — штучно. Можливо, він приховував свою особистість, був у бігах, як небезпечний злочинець. Чи, може, він — простий чоловік, який пережив тяжкі часи, любив грати в шахи і не відчував потреби виправдовуватися через своє життя перед набридливим жовторотим студентиком.

— Це ж треба! Цілу ніч зі студентками! — знову захихотів Реджі. — А що скаже про це твоя рудоволоса красуня?

Слушне запитання. Але річ у тому, що рудоволоса красуня покинула Мета якраз учора. Через це він так і напився у «Синьому мороці». Через це й поперся потім на вечірку до Год-

¹ Годдард-Холл (англ. *Goddard Hall*) — резидентський коледж для першокурсників Нью-Йоркського університету з гуртожитком, бібліотекою, їдальнею та читальними залами.

дарду, а потім розважався нагорі з Діною (чи з Даною?). Через це й опинився о сьомій ранку в парку з важкою з похмілля головою і без можливості потрапити до свого гуртожитку, адже перепустка, ключі від кімнати й мобільний залишилися в кишені його невідомо де покинутої куртки.

Реджі пересунув свою туру на g8 і задоволено блиснув жовтими зубами:

— Починаю дивуватися, як це тебе допустили до навчання у такому поважному закладі.

Із цими словами він виразно зиркнув на будівлю приймальної комісії, над якою майорів фіолетовий прапор Нью-Йоркського університету.

— О, тепер ти говориш як мій батько, — буркнув Мет, переставляючи свою туру на e1. — Шах!

Він запитально поглянув на Реджі.

Той пересунув короля на d8, але запізно.

Ферзь на g3. Шах і мат були неминучими.

— Отакої... — здивувався Реджі. Потім гукнув іншому гравцеві, який грав за одним із сусідніх столиків. — Ти тільки поглянь, Іліє! Афлек у мене виграв!

Реджі завжди кликав Метта «Бен Афлек», що було його особистим зневажливим прізвиськом для всіх білошкірих молодиків.

— Бійся тихого, — урочисто продекламував голосом священника Реджі цитату з невідомого Мету джерела, — поки інші говорять, він спостерігає. Поки інші діють, він планує. А коли вони нарешті зупиняються, він завдає удару¹.

Реджі кинув на стіл пошарпану купюру.

¹ Цими словами починається відома американська біографічна драмедійна стрічка «Влада» (англ. *Vice*) 2018 року режисера Адама Мак-Кея. Історія Діка Чейні, невибагливого бюрократа, який спокійно володів величезною владою як віцепрезидент у час правління Джорджа Буша, змінюючи країну і земну кулю.

— Не потрібні мені твої гроші. — Мет підвівся і потягнувся.
— Так уже й не потрібні! — хмикнув Реджі і посунув банкноту ближче до Мета. — Ти ж у нас студент-кіношник, вони тобі ой як треба!

І реготнув задоволено.

Мет неохоче підхопив купюру. Поглянув на чорні хмари, що насувалися на місто. Він любив запах близького дощу.

— Дозволь мені принаймні пригостити тебе сніданком у нашій їдальні. У мене там ще залишилося кілька купонів.

— Краще ні, — відповів Реджі. — Вони вже минулого разу поглядали на мене скося...

Реджі мав рацію. У лібералізму багатих були свої межі, як Мет уже зміг пересвідчитися на власній шкурі під час навчання у привілейованому Нью-Йоркському університеті. Більшість однокурсників вважали його диваком, аполітичним вихідцем із Середнього Заходу.

— Плювати мені на них, — заявив Мет і махнув рукою Реджі, запрошуючи йти слідом, і тут почув за спиною чийсь знайомий голос.

— Ось ти де! А я тебе скрізь шукаю!

Мет озирнувся і побачив помічника коменданта свого гуртожитку. Чого б це йому приспичило шукати Мета? Адже зазвичай Філіп з'являвся лише тоді, коли вмикали занадто гучно музику або якщо в коридорах пахло «травною».

— У нас у гуртожитку федеральні агенти, — занепокоєно промовив Філіп, — хочуть поговорити з тобою.

— Агенти?!

— Так, ФБР, явилися о сьомій ранку. Кажуть, що ти не відповідаєш по мобільному.

— Чого їм треба? — запитав Мет.

Напевно, знову стосовного старшого брата. Після тієї чортової телепрограми тільки й розмов що про Дені.